

Recensie: *Elly van der Linden*

Een speciaal ventje ondergesneeuwd

door Elly van der Linden 22 januari 2015

Dat het niet altijd fijn is om heel bijzonder te zijn, merkt het Weerjongetje, een ventje dat geboren is met een bijzondere gave. Naargelang zijn gevoelens veranderen, verandert het weer met hem mee. Is hij blij dan schijnt de zon, bij verdriet huilen de wolken en een boze bui zorgt voor donder en bliksem. Aangezien er allerlei mensen zijn die belang hebben bij zonnig weer, en anderen juist bij regen, storm, mist of een hittegolf, wordt het Weerjongetje bestookt met vragen en eisen. Daar wordt hij zo verdrietig en eenzaam van dat de hele wereld bevroest. Een bevroren wereld komt een ander jongetje, een schaatsjongetje, juist uitstekend van pas. Die kan nu immers zijn verlangens volgen en steeds verder en verder schaatsen. De beide jongetjes ontmoeten elkaar en worden vrienden. Een vriendschap die niet zonder gevolgen blijft voor een gevoelig hart als dat van het Weerjongetje.

Het Weerjongetje is een verhaal waarbij je het zelf warm en koud krijgt, terwijl je het leest en de tekeningen bekijkt. Ondanks het lichte einde is het een boek dat je triest stemt. Niet alleen om wat het Weerjongetje door moet maken maar ook de zwaarte, het eisende en het onverschillige van de mensen die hij overal ontmoet, gaat je niet in je koude kleren zitten. Zeker niet als je de tekening bekijkt met de grijnzende figuren die hem belagen. Het Weerjongetje ziet er op die tekening tragisch en kwetsbaar uit met zijn opgetrokken schouders en zijn naar binnen gekeerde blik. De enige die trouw in zijn buurt blijft, is zijn hond. Deze kleine zwarte hond is vrijwel op iedere tekening bescheiden aanwezig en biedt de lezertjes een prachtig houvast als het verhaal en de sfeer hun misschien wat al te kil en verdrietig wordt.

Bij het opduiken van het schaatsjongetje in het verhaal ontstaat er plotseling een tweede verhaalperspectief die doorgaat tot beide jongetjes elkaar ontmoeten. Vanaf dat moment ga je je werkelijk afvragen welke kant het verhaal op zal gaan. Blijft de wereld koud of zal de zon nog gaan schijnen? Een onrustig gevoel daarover bekruipt je als je begrijpt met welk dilemma het Weerjongetje kampt. Gelukkig luistert hij niet alleen naar het stemmetje in zijn hoofd maar ook naar de warme tintelingen in zijn lijf. Op dat moment weet hij wat hij werkelijk het liefste wil en wie hij werkelijk is. Warempel geen eenvoudig gegeven voor een verhaal dat bedoeld is voor kinderen vanaf zes jaar zoals op het boek staat vermeld. Dat geldt misschien wel voor de vroege filosoofjes die er op die leeftijd beslist zijn, maar het verhaal lijkt toch geschikter voor wat oudere kinderen.

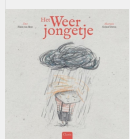
Pimm van Hest heeft vaker verhalen met pittige thema's geschreven voor prentenboeken voor jonge kinderen. Als hij samen met zijn vriend een kind adopteert, ontdekt hij dat er bijna geen prentenboeken over adoptie zijn. Hij besluit er zelf een te schrijven en zo ontstaat zijn boek *Rosita*. Bekend is ook zijn boek *Sjuleke* over rouw en rouwverwerking. Een heel ander boek is *De poep- en piesprinses* dat aansluit bij de vieze woordjesfase van jonge kinderen.

Het Weerjongetje is voor de Vlaming Kristof Devos het eerste boek dat hij tekent bij tekst die niet van hemzelf is. Hij vertelt zelf dat hij veel tijd nodig had om te zoeken naar de juiste kleur en toon en dat kun je je goed voorstellen bij dit verhaal. Het resultaat is een bijzonder prentenboek met een grijze kaft en grijs-zwarte potloodtekeningen met enkele kleurtoetsen, een indrukwekkend sterk getekend hoofdfiguurtje en een sobere en sombere sfeer, tot op de laatste tekening het warme zonnige geel het boek in stroomt.

Het Weerjongetje is een prentenboekverhaal dat kinderen laat zien hoe belangrijk het is je niet onder te laten sneeuwen en de warmte in jezelf naar buiten uit te stralen.

REACTIES OP: EEN SPECIAAL VENTJE ONDERGESNEEUWD

Plaats reactie

Het weerjongetje Pimm van Hest

Eerste uitgave: 12 augustus 2014